

MARTINA

Jmenuji se Martina. Je mi lehce přes třicet let. Pocházím z Moravy. Jsem maminka dvou malých špuntů, kolem kterých se točí můj svět.

Bylo mi tenkrát kousek po dvacítce. Po škole jsem nastoupila do nemocnice na lůžkové oddělení. Už před samotným nástupem na toto oddělení mě všichni kolem varovali, že má volba není úplně šťastná. Chtěla jsem se však přesvědčit sama.

Do práce jsem se těšila. Byla jsem nadšená, že budu pracovat ve fakultní nemocnici, a ne někde v Horní Dolní.

Dostala mě na starost starší sestra. Jmenovala se Dana. Bylo jí kolem padesátky. Myslela jsem si, že mě takto starší, zkušená sestra může hodně věcí naučit. Opak byl však pravdou. Netrvalo dlouho a všechny sestry z oddělení odhodily masky a začaly se chovat podle toho, jaké doopravdy jsou.

Přetvařovat se nikdo dlouho nevydrží.

Jednoho dne se mi stala nepříjemná situace.

Šla jsem pacientovi odebrat krev. Danu jsem měla jako vždy v zádech. Nosívala jsem sukni, ta se mi v nečekaný okamžik lehce vyhrnula, čehož jsem si hned nevšimla. Krátce nato jsem uslyšela lehké cvaknutí a najednou jsem uviděla Danu s mobilem v ruce, jak si mě fotí. Vyfotila si mé pozadí, kalhotky a se smíchem mi řekla, že to uvidí celé oddělení. Byla jsem jako opařená, strašně jsem se v tu chvíli styděla a v hlavě se mi rodily různé scénáře, jak po nemocnici koluje fotografie mého pozadí.

Dana mi řekla, že je ta fotka stejně rozmazaná. Ani netuším, co s ní vlastně udělala.

Následovaly dny, kdy jsem dostávala různé úkoly. Všechno, co mé kolegyně nechtěly dělat, jsem odnesla já. K mé vlastní práci mi tak přibyly i povinnosti dalších sester. Proč by ty staré zamin-drákované ženské měly něco dělat, když tam mají mladou holku po škole, že?

Jejich hlavní náplň práce byly prokouřené hodiny ve skladu nebo drbárna u kafička. Brala jsem to tak, že jsem nová a musím holt makat místo nich.

Jednoho dne jsem přišla do práce na noční, ještě mi ani nezačala směna, a sestry z denní služby mi rozkázaly, abych šla rovnou na pokoj číslo deset, že ony těch hoven mají za celý den dost a já to mám celé sama uklidit. Ony se mezi tím sebraly a šly jako vždy kouřit a pokecat.

Otevřela jsem dveře pokoje a v tu chvíli se mi chtělo šíleně brečet. Celý pokoj byl zbarvený dohněda. Nikdo si neumí představit, jak jsem se v tu chvíli cítila. Bez řečí jsem všechno uklidila.

Po noční jsme vždy k ránu nalévaly horký čaj do termosek a roznášely jsme je po pokojích. Dana nade mnou stála a koukala, jak nalévám čaj. Neustále mě prudila, že jsem pomalá, ať pohnu. Křičela na mě, ať ještě víc zrychlím – přitom nebylo kam spěchat, času jsme měly dost. Horký čaj mi stékal po rozklepaných rukách. Horkem mi celé červenalý čím dál tím víc. Asi se vyžívala v tom, jak si pálim kůži.

Jednou mi to nedalo, sebrala jsem odvalu a šla za nimi do skladu. Asi mi to v tu chvíli připadalo jako dobrý nápad – domnívala jsem se, že když prokážu nějakou iniciativu, konečně mě mezi sebe přijmou.